

Може и сама-та природа, като е знала този законъ е крила тайнѣ-тъ, да ѝ уварди великолѣпіе-то.

Това дѣто го казахми че става въ душѣ-тъ на чело-вѣка, въ дълбини тѣ на чувства-та, въ съкровище-то на душевнитѣ тайни, на него прилично става и въ въшкашиятъ природѣ, коя дѣйствува на нашитѣ вещественни чувства.

Може да ви ся е случавало да видите буйнѣтъ дъждъ съ силенъ вѣтрѣтъ, тежкѣтъ за душѣ-тъ день; страшни грѣмотевици и трѣскѣтъ; изненадѣйни бури, сили, мѣтвы порои, и подирь сичко това, — тихи и весели дни, ясно слѣнце, вѣдро небе, весело поднебіе, лѣко дѣханіе на тѣрди-тъ, гласъ отъ сладко-пѣйни-тъ птици и да позабравите минѣло-то, ако не на дълго, а то за нѣколко добротести минути...

Тѣзи минути сѣ утѣшеніе, както за душевнѣтъ природѣ въ челоуѣка, така и за природѣ-тъ въ вселеннѣ-тъ
„Чудни дѣла твои Господи!“

Въ 1858-тъ годишѣ, подирь тежкѣтъ бурѣтъ, която потърси най много нашето отечество, отъ едина чакѣ до другія край, подирь силния дъждъ, кой прокапа прѣзъ очи-тъ на много злочести фамилии, подирь студени-тъ трѣпки, кои преминѣхѣ, като електричество, по сичко-то тѣло на Балканскій полуостровъ, настѣгна утомителна-та тиха тишина. Подирь заключенния въ Парижъ миръ кой утѣши страшнѣ-тъ бурѣтъ, коя искаше да развѣлнува свѣта отъ едина чакѣ до другія му край, настана нѣма тишина.

Въ горѣпожнѣтъ-тъ годишѣ, на пролѣтъ-тъ, миролюбивый орачъ заби отново кривото рало въ плодovitѣ-тъ земѣкъ да приготви черно угърѣ, за бѣдѣще-то сѣме, за да прехрани милѣ-тъ си рожбѣтъ, утѣхѣ-тъ и бѣдѣще-то му счастіе. Копача изклѣпа и източи раждивѣ-тъ мотыкѣтъ, да изкорѣни много-пернатый корѣвъ на злобредный трѣстѣкъ отъ бащино-то си лозѣе. Косача наостри люѣ-тъ зѣбатѣ косѣ да коси разноцвѣтно миризливо сѣно за гладно-то си стадо